

87de Møde.

Mandagen den 13de Marts.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst.

Formanden: Formanden for det andet Thing har meddeelt mig, at de Herrer Lands-overretsprocurator B. Christensen og Capitain Schovelin for Folkethingets Bedkommende ere udnævnte til at være Statsrevisorer for Statsregnskabet 1853—54 i Genhold til Grundlovens § 53.

Fra Justitsministeren er Formanden meddeelt, at Hans Majestæt under 3die d. M. har stadfæstet følgende af Rigsdagen vedtagne Love, nemlig:

Lov, hvorved Straffebestemmelserne i 5te Paragraph i Forordningen af 5te September 1795 forandres, og

Lov om Lønning for de under visse Domstole ansatte Embedsmænd.

Vi gaae over til Dagsordenen. Den første Sag paa samme angaaer Forslag til en allerunderdanigst Adresse til Hs. Majestæt Kongen. Sagen er til første Behandling. Fra Premierministeren er Formanden meddeelt, at der hverken fra hans eller Nogen af de øvrige Ministres Side vil blive givet Møde under denne Sagens Behandling. Jeg skal give den ærede Forslagsstiller Ordet.

Boserup: Naar jeg har tilladt mig at indbringe Forslag til det ærede Thing om at indgaae med en allerunderdanigst Adresse til Hans Majestæt Kongen, og derhos har tilladt mig at give Anledning til, at et Exemplar af dette foreløbige Udkast til en Adresse har været meddeelt til De Herrer, saa ville De allerede deraf have seet, at Forslaget ikke har sin Oprindelse fra mig, men at jeg har tilladt mig at optage Forslaget efter et ligelydende Forslag, som er blevet indbragt i det andet Thing af en æret Folkethingsmand. Idet jeg derefter gaaer over til at andefale Udkastet til Adressen til Vedtagelse af Thinget, skal jeg tillade mig først at oplæse det og siden forsøge at motivere det. Den lyder saaledes:

Allernaadigste Konge!

Landstinget henvender sig til Deres Majestæt med Tillid og Fortrosthed; De ene kan raade Bod paa den Uro og Bekymring, der tynger paa vort Sind.

Gidindtil have vi bestræbt os for at arbejde sammen med de Mænd, som Deres Majestæt har valgt til Deres Ministre. Vi have gjort det ofte med ikke liden Selvovervindelse, ofte med Opoffelse af klare Ønsker og begrundede Forventninger, thi vi have anerkjendt Forholdenes Mislighed, og Udtalelsen af vor Bekymring er bleven trængt tilbage af Frygten for at berede Deres Majestæt nogen Banskfeligbed. Men, allernaadigste Konge! efterhaanden have Ministeriets Ytringer deels lagt for Dagen væsentlig Uoverensstemmelse i selve Ministeriet, deels i det Hele antaget en saadan Character, at vi maatte troe at svigte vor Pligt mod Deres Majestæt og vort Fædreland, dersom vi under saadanne Forhold og med en skjæbnesvanger Fremtid for Die vendte hjem uden at have brudt denne Tausshed.

Naget Deres Majestæts Regjering ved sin Erklæring af 13de Februar 1852 har anerkjendt, at der et kan skee nogensohmest Forandring i Grundloven uden paa den i samme Lovs § 100 foreskrevne Maade, saa har dog Statsraadets Formand gjentagne Gange udtalt sig i Strid med denne Erklæring, som om de Forandringer i Grundloven, der maatte gjøres nødvendige ved den paatænkte Fællesforfatning, kunde faae Gyldighed uden at være vedtagne af Rigsdagen. Paa det herved foranledigede Spørgsmaal, om Statsraadet endnu fastholdt